

DOMINÓ

TARJÁNYI PÉTER
DOSEK RITA

FREE SPIRIT PUBLISHING
BUDAPEST, 2022

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ez a könyv nem jöhetett volna létre, ha a világ energetikai kérdéseiben nem segített volna eligazodni Holoda Attila, illetve a tenger mélyén zajló különleges műveletek specialistája Arthur D. Jenkins.

Köszönjük a segítséget!

*Az itt leírt történet egyes részei megtörtént eseményeken
alapulnak, de a regényben szereplő nevek, helyszínek,
időpontok és a cselekmény egésze a fantázia szülötte, bármilyen
egyezésük a valósággal csak a véletlen műve.*

I. RÉSZ

*„A bizalom nem attól alakul ki, hogy mennyit tudunk
a másiktól, hanem hogy ő mennyit tud rólunk.”*

(Villámgyorsan c. film)

PROLÓGUS

2021. OKTÓBER 6. 15:39

A távolról mesébe illő sziklaszirten fehér tajtékot vetett a hullámozás, közelebből azonban egyáltalán nem volt barátságos a hely. A víz alatt algás, csúszós sziklaperem kifelé haladva egyre élesebbé vált. A férfi nehezen tudta megtartani magát, hogy ne húzza vissza a víz szívóereje a testét. Alig érezte a lábát, a hátába nyilalló fájdalom szinte állandósult. A sós víz marta csipkés sziklaperem, mint megannyi penge vájódott a bőrébe, ahogy egyre feljebb lökte magát, el a víztől. Már ahhoz is fáradt volt, hogy normálisan lélegezzon. Zihált, és sós vizet köpött. Még egy utolsó rántással feljebb húzta magát, és lerogyott egy laposabb szikla tetején. Kapkodta a levegőt, erőt gyűjtött, végül ordítva ellökte magát és hanyatt fordult. Ezer helyről hasított belé a fájdalom. Csak feküdt ott tehetetlenül, és megpróbálta magába szívni a meleg kő hőmérsékletét. Nem sokáig élvezte a pillanatot, mert pár perc múlva remegni kezdett. Nem tudta, hogy a kimerültség, a sérülései, vagy esetleg az összes együttvéve, de úgy érezte, itt fog meghalni.

– Akkor meg minek evickéltem idáig – vívott saját magával, amikor egy óriási hullám csapott át a feje fölött. – Ahhhh – ordított fel, és dühe erőt adott hozzá, hogy felüljön. – Akkor sem itt fogok megpusztulni – szorította össze a fogait, és meglazítva a tépőzárat a csuklóján, lerázta magáról a kezeslábas védőruha kesztyűjét, már amennyi maradt belőle. Érezte, ahogy a víz egyre jobban marja a hátát, tudta, hogy jókora vágás lehet rajta, mert érzékelte a levegő hidegét. Bal kezével lenyúlt, és lerántotta a cipzárt a vádliján lévő zseben, egy kis narancssárga nejlontasak fordult ki belőle. Felemelte, és a fogával kitépte a zacskót. Egy fecskendőt vett ki belőle, majd újabb ordítás mellett beledöfte a combjába.

Arra számított, hogy érezni fogja, ahogy a gyógyszer szétárad a testében, és megszűnik a fájdalom, de egy újabbat okozott magának.

Mindezek ellenére elégedetten dőlt hanyatt. Képtelen volt többre, pihenni akart egy percet. Behunyta a szemét. Bosszút állt, és bár a robbanás után elvesztette minden érzékét, egy pillanatra érezte a halál szelét, mert nem tudta, hol van a fönt és a lent, minden pörgött körülötte, a teste rongybábuként sodródott, ahogy a külső erők érték. Érezte, ahogy nekivágódik egy kemény tárgynak, valószínűleg sziklának, emlékezett a maró fájdalomra, a kétségbeesett kapálózásra, ahogy végigbukfencezett a tenger fenekén, aztán valami örvény feldobta a felszínre, majd a következő újra lehúzta. Kapkodta a levegőt a másodperc tört része alatt, amikor az arca kiért a vízből, mert nem tudta, mennyi ideje lesz, mielőtt újra megforgatja a hullám ereje. Aztán egyszer csak elcsendesedett minden, és a tenger mélye kivetette magából. Lassan evickélt a legközelebbinek tűnő sziklaszirt felé, és most sem hitte el, hogy itt van.

Kinyitotta a szemét. Nem tudta, mennyi idő telt el azóta, hogy beadta magának a speciális fájdalomcsillapítót, de most határozottan érezte, ahogy melegség árad szét a testében. Újra tudta mozgatni a karját, őrlítő fájdalom nélkül.

Felült lassan és körbenézett. Valami isteni csoda folytán tényleg a parton volt, legalábbis hosszan húzódott mögötte a sziklaszirt és szárazföldben folytatódott. Most már biztos volt benne, hogy meg fogja tudni mászni, ha már idáig eljutott.

Megpróbált hátranyúlni, hogy megtapogassa a sebet a hátán, de a gyógyszer csak a fájdalmát enyhítette, a vele született merevségét nem. Lehúzta a cipzárt a mellkasán, és kibontakozott a ruha felső részéből. Aztán lecipzárta a lábrészt is, és lassan lehámozta magáról a teljes ruhát. Az alatta lévő póló és rövidnadrág elviselhetően volt vizes. Megnézte magának a ruha hátulját, és elborzadt, milyen hosszú részen felszakadt, feltételezte, hogy a hátán is ilyen hosszú a seb. Valószínűleg a sós víz már annyira szétmarta, hogy elállította a vérzést. Persze azzal is tisztában volt, hogy ez nem tart örökké. Kivette a jobb vádliján lévő zsebből a kést, és kivágta a ruha belső részét, majd átvette mellkasán és az egyik vállán, szorító kötést készített magán. Visszahúzta a lábrészt, a többi ruhát összegöngyölte, és mint egy hátizsák, azt is a hátára kötözte, hogy amennyire lehet, turistaként nézzen ki. Aztán karjával feltolta magát és felállt. A nap állásából és néhány a távolban homályosan látha-

tó hegycsúcsból megpróbálta beazonosítani merre lehet, aztán elindult megmászni a sziklát. Láta, hogy az út a tengerpart mentén halad, csak fel kellett jutnia oda.

Fél órába telt, mire felmászott, ha nem lett volna ilyen kimerült, tíz percbe sem telt volna, hiszen a hatalmas kövek közül kinőtt fák kiváló kapaszkodást nyújtottak. Átmászott a girbegurba szalagkorláton, és egy darabig dédelgette a gondolatot, hogy stoppoljon, végül úgy döntött, egyelőre jobb, ha csak gyalogol az út melletti mezőn. Kiszúrt a távolban egy templomtornyot, és elindult abba az irányba, az úttal párhuzamosan. Tudta, hogy ott kell lennie egy vasút- és buszállomásnak. Nem számolta sem a percek, sem a megtett lépéseket, csak ment, ahogy tanulta a kiképzésen, gondolatok nélkül. A gyógyszernek köszönhetően már eléggé felmelegedett a teste, és egész tempósan tudott haladni. Közben ráesteledett, így észrevétlenül gyalogolt a szürkületben.

Fogalma sem volt, mikor indult, és mekkora távot tett meg, de egyszer csak ott volt a pályaudvar kivilágított, tiszta, kellemes váróterében. Éhes volt és nagyon fáradt. Körbejárta az egész terminált, hogy felmérje a lehetőségeket, de az éttermek már bezártak, étel- és italautomaták kínáltak rágcálnivalókat. Nem volt teljesen önmaga, a reflexei lelassultak, és érezte, hogy újra zsibbadni kezd a karja. Nem akarta felkelteni a biztonsági őrök figyelmét, vagy összetűzésbe keveredni egy járőrrel. Szándékosan nem volt nála telefon, sem személyazonosságát igazoló irat, azért, ha esetleg a titkos akció félresikerült volna, ne okozzon bonyodalmat az országának. Az eligazításon jelezték neki, hogy a vasútállomáson lesz néhány nyilvános internetes terminál, és egy eldugott sarokban meg is pillantotta azokat. A nemesacél keretbe ültetett számítógép érintőképernyős volt, és az alapfunkciókat, mint járatinformációs térkép és Google kereső ingyenesen el lehetett érni. Fellépett a keresőbe, és beütötte a vészhelyzetekre szánt internetes lap címét. Egy semmitmondó játékdoldal jelent meg a kijelzőn, tudta, hogy mindez elterelés, bár soha nem használta. Gyorsan bejelentkezett, a betanult cím ott volt a fejében, ahogy a legfontosabb számok is. Az üzenet rövid volt, csak beírta a kódját és a koordinátákat, aztán rányomott a küldésre, és feszülten figyelte a képernyőt. Pár perc múlva automatikus válasz érkezett.

„Beazonosítás megtörtént. 60 perc múlva felvesszük.”

Fáradtan huppant le az egyik padra, és félig ülő helyzetben igyekezett ébren maradni. Még egy kicsit bírnia kell.

1. FEJEZET

2 HÓNAPPAL KORÁBBAN

A bezárt falak közt óriási robajt csapott a kilenc milliméteres Walther PPQ pisztolyokból kirobbanó lövedékek hangja, Tomot mégis valami kellemes érzés járta át. Végre jó helyen volt, ott, ahol lennie kellett. Imádta a lőpor illatát, a hüvely csilingelő hangját, amikor üresen a földre koppan, miután hatalmas robbanással útjára engedi a pisztoly a lövedéket. Még a fülén lévő védőeszköz ellenére is jól hallotta a legkisebb hangokat. A tárkioldó kattanasát, amikor valaki tárat cserélt, a fémes súrlódást, amikor valaki csőre tölti a fegyvert. Még azt is meg tudta állapítani, kizárólag a hangokból, ha valakinek akadály keletkezett.

A terem ugyan hangszigetelt volt, de ezzel csak az épület külső részeit védtek a zajoktól, itt bent, a téglalap alakú lőtérén megsokszorozódott a falakról visszaverődő hanghatás. A speciális gumiborítás és a megfelelő szögben kialakított lövedék becsapódását elterelő szerkezetek csak a lőtér végében tompították a hatást, ami most reflektorok fényében úszott. Elöl, ahol Tom a berlini lőtér félhomályából vezényelte az előtte álló hat embert, nagyon is jól hallatszott minden.

– Fegyvert üríts! Vizsgára! – üvöltötte Tom angolul, és várta, hogy mindenki megmutassa neki a kiürült tárat és a hátrahúzott szán belsőjében az üres pisztoly csövét. Az előtte álló négy férfi és két nő gépiesen követte az utasításokat. Tom vendégoktatóként Közel-Keletre induló kontingens tagjait képezte ki, olyan feladatokra, mint lövészet éles helyzetben, közelharc, bizonytalansági tréning, vagy arra, mit kell tenni fogságba esés esetén. A tananyag részét képezte, hogy milyen vallási különbségek jellemzik a Közel-Keletet, illetve hogyan kell felvenni titokban a kapcsolatot muszlim országokban fedett ügynökökkel.

– Kérem, tegyék le a fegyvert és forduljanak felém – várta meg Tom, míg minden szempár rászzegeződik. – A mai napon megtanuljuk, ho-

gyan válasszunk célt a támadón – magyarázta tanítványainak, akik a Közel-Keletre kihelyezett diplomatacsalád személyi testőrségébe jelentkeztek. – Rengeteg jó képességű lövő van önök között, valószínűleg sokkal jobbak, mint én – tartott egy pillanatnyi szünetet, mert jóleső érzés volt hallani az elfojtott nevetést, ami önkéntelenül jött a tanítványokból –, de éles helyzetben nagyon fontos, hogy merjék is használni a fegyvert! Ahova önök mennek, az nem olimpia vagy löverseny – magyarázta és gesztikulálva fel-alá kezdett járni előttük. – Ha megtámadják önöket, akkor reagálniuk kell, ami azt jelenti, hogy le kell löniük a támadót, különben maguk halnak meg – nézett végig a csapaton. Értelmes, érdeklődő szemeket látott, és ez elégedettséggel töltötte el. Gyűlölt olyan fiatal sihederekkel dolgozni, akik bár Adonisz testűek voltak a rengeteg edzéstől és szteroidtól, de semmi alázat nem szorult beléjük a szakma iránt. Ő kizárta volna az ilyen jelentkezőket, még annak ellenére is, hogy tudta, egy kommandósna nagyon fontos, hogy legyen önbizalma, de még fontosabb, hogy megfelelően tisztában legyen a saját képességeivel és korlátaival, és megtanuljon csapatban dolgozni. Szerencsére a mostani egység nagyon ígéretesnek mutatkozott.

Régi barátja, a német terrorelhárítás igazgatója, Georg Dahl kérte fel alig három hónapja, hogy egy Közel-Keletre induló személyvédő egységet segítsen kiképezni, akiknek egy német diplomatát kell majd biztosítaniuk. A közelmúltban bekövetkezett Afganisztánból való NATO-kivonulás kapcsán rengeteg feladata lett a térségben, ahová a legjobb embereit kellett küldenie. Nem volt idő újabb emberek kiképzésére, mindenki, aki egy kicsit is értett a Közel-Kelethez, átvezényléssel kiküldetésen volt. Mivel Georg és Tom kapcsolata már hosszú évekre tekintett vissza, hiszen majd' tíz évvel ezelőtt összekovácsolódtak egy háborús bűnös ellen szervezett nemzetközi műveleti csapatban, Georg jó szívvel bízta rá az újoncok kiképzését. Pontosan tudta, hogy ha valaki, hát Tom behatóan ismeri a térséget, és rengeteg kommandóst képzett már ki. Tom örült is a felkérésnek. Az ötödik ikszhez közeledve már elege volt az életveszélyes küldetésekből. Bár fizikuma most is kiváló volt, hiszen mindig figyelt arra, hogy ne veszítse el a kondícióját, rendszeresen edzett, futott, lőtt, és fitten tartotta az agyát, de úgy gondolta, ezek a feladatok inkább a fiatalokra várnak, azokra, akik úgy érzik, övük a világ, és még elhiszik, hogy halhatatlanok.

Így a huszonöt méteres lőtér homályából mégis úgy gondolta, nem volt hiába az a rengeteg bevetés, hiszen most átadhatja a tudását a következő generációnak.

– Ne gondolják, hogy olyan egyszerű emberre lőni – folytatta az oktatást. – Ezt tiltja a tudatalattink, ilyen közegben nőttünk fel – tárta szét a karját. – Egy Afganisztánban született gyermek már háromévesen Kalasnyikovval rohangál, amíg önök a csattogós lepkét tologatták a játszótéren. – Tom értetlen pillantásokat vélt felfedezni. – Elnézést, önök jóval fiatalabbak, szóval, amikor még a Super Marióval játszottak a nap-pali foteljában. A lényeg, hogy nekik nincs gondjuk azzal, hogy lelőjék magukat, míg önök még azon gondolkodnak, vajon helyes-e rálőni egy másik emberre. Rengeteg kiváló lövőt láttam éles helyzetben rosszul reagálni. Az ilyen lövések nagyon szép szórást lőttek a támadó feje mellé öt centivel – mutatta két ujjával, majd a saját kopaszra nyírt feje mellé tette a kezét, hogy prezentálja, mennyire hatástalan ilyen helyzetben a támadó mellé lőni. – Természetesen ezeket a kollégákat ezen a ponton felmentették a szolgálat alól, és irodai munkát kaptak, esetleg lövészeti versenyeken öregbíthették a különleges egységük hírnevét – engedett meg egy fintort Tom, míg újabb nevetős moraj futott végig a hallgatókon.

– Azért, hogy ezt a gátlást kikerüljük – emelte fel a távirányítót Tom, és a lőpálya felé irányította, majd megnyomta a gombot, mire hat lölap befordult a pálya végén a lámpák fényében, és egyre közelebb húzta őket az automatika.

– A lölapokra geometriai formákat fogok felrajzolni – vett elő egy vastag fekete filcet, megragadta az egyik embermagasságban felakasztott lölapot, amin egy fekete-fehér színekkel megrajzolt imitált támadó alakja volt, mintha fegyvert fogott volna a két kezével maga előtt.

– Ezeket az alakzatokat lássák, ne az embert – rajzolt egy háromszöget az alak vélt szájszegletétől az orr csúcsáig. – Ez az orr és a két szájszeglet közötti rész. Ezt lássák, ne egy fejet. Ha ide lőnek – mutatott a közepére – nemcsak azonnal kiiktatják a támadót, de a lövedék a kis-agyba fúródik, ami nem engedi, hogy még halálában elsüsse a támadó a fegyverét. Érthető? – kérdezte Tom. A tanítványok bólintottak.

– A rombusz – vitte lejjebb a filctollat, és a két felemelt kéz közé a mellkason a nyak határolásával berajzolt egy rombuszt – a szív tájékot

fogja jelenteni, látják? – mutatta még egyszer, majd maga is felvette a berajzolt pózt, és saját magán is megmutatta, hogyan rajzolódik ki az elképzelt forma.

– Ha ezt bevésik az agyukba, nem lesz baj. A trapéz pedig, amit ide alulra rajzolok a fehér részre, mert sajnos ezek az anatómiai lőlapok csak derékon felül ábrázolják az embert –, ügyeskedett a felakasztott lőlap alsó szegletében a filctollal – a guggoló támadó térdkalácsát imitálja – fordult meg és guggolt le úgy, hogy az egyik térdén megmutassa a trapéz alakot, amire gondolt. – Ha ide lőnek, mozgásképtelen lesz a támadó, és a combcsonton gurulatot kapó lövedéket még a csont be is vezeti a test felé, így végzetes lehet egy ilyen lövés is, és a támadó elvérzik. Tehát ha ezekre a geometriai formákra lőnek, és ezt jól begyakorolják, nem lesz hiba. Persze ne higgyék, hogy olyan egyszerű ilyen célpontokra lőni, egy kör sokkal jobban becélózható, de egy háromszög közepébe lőni már sokkal nehezebb. Ezért ezt rögtön ki is próbáljuk. Kérem, tárazzanak be újabb tizenöt löszert, és helyezték a tárat a pisztolyukba. Addig én felrajzolom a formákat a többi lőlapra is – mondta Tom, és már hozzá is látott, míg a tanítványok engedelmesen táraztak. Amikor mindenki kész volt és elfoglalta a helyét a saját pályáján, Tom visszaállt a megszokott helyére mögójük, ahonnan jól belátta az egész löteret, majd a távirányító segítségével nyolcméteres távolságra küldte vissza a lőlapokat.

– Ez az a távolság, amiben egy épületen belüli tűzharc kialakul – magyarázta. – Az alakzatok nevét fogom mondani, és maguknak dupla lövéseket kell leadni. Érthető? – nézett körbe, a tanítványok hangos igennel jelezték, hogy mindent értenek és elkészültek.

– Na, fogjunk is hozzá! Tölts! – utasította őket Tom.

A tanulók közben csőre töltötték a fegyvert, és maguk előtt tartva várták a vezényszót. Tom végignézett rajtuk, hogy mindenki helyesen felvette-e a védőszemüveget és a fültokot, majd maga is fülére húzta a sajátját.

– Háromszög, rombusz! – kiáltotta, és tized másodpercre rá már hallotta is a dupla lövések éles hangját, újra érezte az égett lőpor szagát. Nagyon szeretett lövészetet tartani, ilyenkor volt igazán elemében.

– Háromszög, háromszög! – kiáltotta, és újra eldördültek a lövések.
– Trapéz, rombusz!

A lámpák a lőlapokra voltak irányítva, az a rész, ahonnan lőttek, csak annyi fényt kapott, amennyi a lőpályáról ide esett. Tom, még a félhomály ellenére is észrevette, ahogy kinyílik háta mögött az ajtó, egy vékony fénycsík jelent meg a periferiáján.

– Tüzet szüntess! – adta ki azonnal a parancsot.

A tanítványok továbbra is a lőlapok felé fordulva követték az utasításokat, és maguk előtt tartva a pisztolyt, várták a következő parancsot. A lőtér szabályai szerint addig nem fordulhattak meg, amíg minden pisztolyról ki nem jelenti a lövészetet vezető, hogy biztonságos és pisztolyokba helyezhető.

Tom megfordult és három elegáns zakós férfit látott bejönni.

– Erkel úr, kérem, hagyják abba a lövészetet – mondta a férfi, Schneider, akit Tom Georg Dahl helyetteseként ismert, de soha nem tudta megjegyezni a nevét.

– Ürits! Fegyvert vizsgálja! – vezényelt a tanítványainak Tom.

– Ezt majd a kolléga intézi – mondta Dahl helyettese, és már indult is az egyik férfi, hogy ellenőrizze a pisztolyokat.

Tom érezte, hogy ezzel mögé került valaki, és fél szemmel látta, hogy a másik kettő keze gyanúsán az oldaluknál van, nyilván a fegyverüknél, a csípőtoknál.

– Valami baj van? – kérdezte.

– Arra kérném, hogy fáradjon velem – mondta Dahl helyettese. – Dahl igazgató úr várja. Sürgősen szeretne önnel beszélni.

– Akkor fel is hívhatott volna – vetette oda Tom, miközben hátrasandított a harmadik fickóra, akinek ugyancsak a pisztolyán volt a keze.

– Ugye tudják, ha rám lőnek, akkor van itt még hat vétlen személy a hátam mögött, akik tűzvonalba kerülnek.

– Nem akarunk senkit lelőni – felelte Dahl helyettese.

– Pedig nagyon úgy tűnik – mondta Tom, majd tanárosan felemelte hangját a háta mögött lévő újoncnak. – Kérem, jegyezzék meg a jellegzetes háromszög pozíciót, amelyben a mélyen tisztelt kollégák körbevették a célszemélyt, teljes feladásra kényszerítve őt.

– Ne forduljanak meg! – emelte fel a hangját Dahl helyettese is, immár a tanoncokhoz szólva. – A céltáblára figyeljenek, és tegyék le a fegyvert.

– Ez egy engedélyezett kiképzés – jelentette ki Tom –, maga Dahl igazgató úr felkérésére vagyunk itt.

– Kérem, adja át a fegyverét – nézett rá Dahl helyettese.

– Most már elmondhatná, hogy mivel vádolnak, mert kezd nagyon kényelmetlen lenni ez a helyzet – válaszolta Tom, miközben a fegyveréért nyúlt. Két ujjal húzta ki a tokból, majd rámarkolt a fegyver csövére úgy, hogy látványosan még a közelében se legyen az elsütőbillentyűnek egyik ujjá sem, majd maga felé fordítva a pisztoly csövét adta át. – Meg is bilincselnek?

– Arra nem lesz szükség – vette el a fegyvert Dahl helyettese, majd a mellette lévő férfit nézett, aki kinyitotta az ajtót előttük. – Kérem, jöjjön velünk – lépett ki az ajtón.

Tom engedelmeskedett. Az egyik férfi kint a kezébe nyomta a kabátját. Tom látta, hogy a zsebei ki vannak forgatva.

– Látom elég alaposan átkutattak.

– Előírás – mondta a férfi.

Tom a fejét csóválta.

– Ajánlom, hogy jó okuk legyen arra, amit itt művelnek – jegyezte meg félhangosan, majd követte Dahl helyettesét, aki tőle kissé jobbra, előtte elindult kifelé az objektumból, a másik két férfi pedig egy lépéssel Tom mögött lemaradva kísérte. – A telefonomat visszakaphatom?

– Majd ha odaértünk, visszakapja – válaszolta a másik férfi hátulról.

– Hol van az az oda? – kérdezett vissza Tom, de erre nem kapott választ.

Az épület előtt egy fekete limuzin várta kék lámpával a tetején. Dahl helyettese kinyitotta neki a jobb hátsó ajtót. Ez némileg enyhített az eddigi fellépésükön. Az autó elegáns volt, nem egy kopott rabszállító vagy egy leharcolt zöld-fehér rendőrautó rácsosított hátsó üléssel.

– Szóval nem mondja meg, hova megyünk? – állt meg Dahl helyettese előtt Tom, mielőtt beszállt volna.

– Sajnálom, de nem árulhatunk el semmit. Kérem, szálljon be!

Tom nagyot sóhajtott, majd engedelmeskedett. Nem látta értelmét, hogy beleálljon egy meddő vitába, és most már elég kíváncsi is volt.

Az éjfélete BMW limuzin hangtalanul suhant kétszáz kilométer per órás sebességgel az autópályán. Tom a hátsó ülésen nézett kifelé a lesötétített ablakokon. Furcsamód végtelenül nyugodt volt. Pontosan tudta, hogy nem követett el semmit. Persze ez nem jelentette azt, hogy valamelyik korábbi ellensége nem tette rá éppen most a célkeresztet, de ismerte Dahl helyettesét, és bár karót nyelt figurának tartotta, azt azért nem gondolta, hogy átállt a szerbekhez, oroszokhoz, törökökhöz, vagy bármelyik alvilági maffiához, hogy pénzért elrabolja őt. Nyugat-Európa legfejlettebb államában száguldottak a végeláthatatlan autópályán, nem egy szerb livodában kuksolt harmadmagával attól tartva, hogy észreveszik az ellenség katonái, és nem egy katyni bozóton kúszott keresztül, hogy sírrablókat füleljen le. Nem volt értelme nyugtalankodni. „Mindent a maga idejében” – hallotta saját belső hangját, miközben azt figyelte, ahogy az esőcseppek szétzúzódnak és elfolynak az ablakon. Az autó közben letért a pályáról, és már a nagyváros útjain utasította maga mögé a forgalmat, kihasználva a kék lámpa kiváltságát.

– Milyen komor itt az idő – szólalt meg végül. – Berlin mindig olyan borús.

A férfi, aki mellette ült, még csak felé sem fordult. A sofőr az utat nézte, egyedül Dahl helyettese érezhette magát kényelmetlenül.

– Óriási vihar volt tegnap – bólintott végül. Tom ezt jó jelnek vette. Most már valószínűsítette, hogy tényleg Berlin a végállomás, és Dahl helyettese valóban nem állt át.

Épp a következő kérdést fontolgatta, amikor az autó begördült egy óriási felhőkarcoló elé. Az irodaház legalább kilencven méter magas volt, csupa üvegborítással, amin visszatükröződött nemcsak a város, de a felhők képe is. A főbejáratnál jókora tömeg gyűlt össze, néhány egyenruhás próbálta fenntartani a rendet, újságírók, bámészkodók kíváncsiszkodtak az épület előtt.

– Megérkeztünk – mondta Dahl helyettese, ahogy az autó befordult az épület melletti utcába.

– Mi ez a tömeg, valami sajtótájékoztató? – kérdezte Tom.

– Majd a főnök beavatja – válaszolta a helyettes, és kiszállt. – Van egy oldalsó bejárat. Ha lehet, ne keltsünk feltűnést.

– Jókor mondja – jegyezte meg Tom, miközben ő is kiszállt. Kissé alulöltözöttnek érezte magát az öltönyös férfiak társaságában. Ő még a lőtérhez volt öltözve, katonai gyakorlót és egy testhezálló zöld pólót viselt. Dahl helyettese egyenesen az áruszállítók kapujához ment, kinyitotta és betessékelte Tomot és a két másik rendőrt. A kiszolgáló részbe érkezettek, mert egyszerű vajszerű csempe és sötét linóleumburkolat volt mindenütt. Nyilvánvalóan a lobby és a luxuslakásokhoz vezető folyosók máshogy néztek ki, ez az épület teherszállítói bejárata volt. Beszálltak egy teherliftbe, és Tom kíváncsian figyelte, Dahl helyettese melyik gombot nyomja meg. „Kilenc” véste az agyába az emeletet.

– És azt szabad tudni, hogy mi ez az épület? – kérdezte Tom. – Luxustársasház? Vagy irodaház, esetleg egy szálloda? – tette hozzá, hogy kicsit megkönnyítse a választást.

– Egy kicsit mindegyik – mondta Dahl helyettese. – A tizenkettedik szintig cégek bérelnék irodákat, felette pedig valóban luxuslakások vannak. Egy szint egy lakás, egyedi kilátással a városra.

– Berlin közepén – biccentett fejével Tom gyors fejszámolást végezve. – Gondolom nem az alsó százezer a célközönség – nézett fel a lift tetejére, hogy azért felmérje a lehetséges menekülőutakat.

– És nem is a középosztály – jegyezte meg halkan a férfi. Láthatóan alig várta már, hogy felérjenek. Tom most már biztos volt benne, hogy neki kényelmetlen ez a helyzet. A lift lassított, majd megállt, az ajtók kinyíltak. – Ti maradjatok itt és biztosítsátok a liftet – adta parancsba Dahl helyettese a két férfinak, majd előre ment. Tom követte.

A szint teljesen üres volt, a folyosó végére mentek egy ajtóhoz. Ott Dahl helyettese felpillantott a biztonsági kamerára, majd pár pillanattal később az ajtó hangos berregéssel kinyílt. Beléptek az előtérbe, Tom orrát azonnal megcsapta a vér és a halál szaga. Egy asszisztensforma hölgy lépett eléjük és két ruhát nyújtott át.

– Ezt fel kell vennünk – mondta Dahl helyettese. A ruha vékony papírszövetből készült egyszer használatos kezeslábas volt, amit olyankor vesz fel az ember, amikor nem akar maga után nyomot hagyni, legfőképpen DNS-t. Tom számára már rég világossá vált, hogy bűntény helyszínén vannak. Ezer kérdés volt a fejében, de mielőtt megszólalhatott volna, Dahl jelent meg az ajtóban. Elegáns zakót és inget viselt, a

cipőjén neki is védőzacskó volt, bal kezével két gumikesztyűt tömött be a zsebébe.

– Szóltak, hogy megérkeztél – fogott kezét Tommal. Barátságos volt, mint mindig, amilyen egy bajtárral szokott lenni. Talán kicsit testesebb volt, mint egykor, de ugyanaz a nevetős szem, némivel több barázda és ránc tagolta az arcát, mint amikor megismerkedtek. A férfi épp csak negyven múlt, de Tom pontosan tudta, hogy már jóval többet látott, mint kortársai a szervezetnél. – Köszönöm – intett a helyettesének. – Innentől átveszem.

A helyettes biccentett és kifordult a folyosóra.

– Mit veszel át? És minek kellett ez a nagy felhajrás? – zúdította rá Tom a kérdéseit. – Azt hittem, le akarsz csukatni. Miért nem mondja el senki, hogy mi a fene történt, és mit keresünk mi itt egy büntény helyszínén?

– Honnan tudod, hogy egy büntény helyszínén vagyunk? – ráncolta a homlokát Dahl.

Tom felemelte a kezében lévő papír kezeslábast.

– Szerinted? – kérdezte gúnyosan. – Amúgy ez a hely bűzlik a vérszagtól.

– Rosszabb vagy, mint egy kopó – jegyezte meg Dahl, és elindult befele.

– Mondtad már máskor is – felelte Tom, és beleszuszakolta magát a kényelmetlen papírruhába. Most már nagyon is ügyelt rá, hogy véletlenül se maradjon róla sehol egy kósza DNS.

– A helyszínelők már végeztek, de azért jobb, ha nem nyúlunk semmihez – mondta Dahl, ahogy bevezette Tomot az irodába. – Elvileg mindent úgy hagytak, ahogy találtak, és szeretném, ha megnéznéd.

Ahogy beléptek, Tom megértette, honnan jött a vérszag. Három ember feküdt holtan a belső helyiségekben. Az iroda nem volt nagyobb egy nappalinál, az ablak előtt két íróasztal állt számítógépekkel, két helyiség nyílt még innen, egy kisebb iroda és egy teakonyha. Az egyik halott az asztalnál ült, kissé lecsúsztatva a széken, mellkasánál vörösre festette a vér a pulóverét. A másik az ajtó mellett rogyott össze, a harmadik a hátsó irodában feküdt az íróasztal mellett. Mindegyik testen három lövés látszott, kettő a mellkasban, egy a fejen.

– Ahhh – nyögte Tom. – Ez mikor történt?

– Tegnap éjjel – válaszolta Dahl. – Szóval mit látsz?

Tom csípőre tette a kezét és még egyszer körbenézett, az iroda érintetlennek látszott első ránézésre.

– Nem ismerték a támadót – kezdte. – Az első lövéseket a széken ülő kaphatta, talán hátra sem nézett – lépett óvatosan arra a térfélre. – Aztán a másik kettő a gyilkosra támadt – mutatott végig az asztalokról lesöpört papírokon és irodaszereken, feldőlt monitoron. – Ők dulakodtak, de a támadó ügyesebb volt, biztos, hogy profi. Egy lövés a fejbe, kettő a mellkasba. Biztosra ment, de nem pazarolta a lőszert. Elvittek valamit?

– Honnan tudod, hogy egy támadó volt? – kérdezte Dahl.

– Aki ilyen profin dolgozik, annak nem kell magával hoznia senki mást, hogy végezzen három fegyvertelen emberrel – mondta Tom. – De igazad van, nem tudom, azt kérted mondjam el, amit látok. Egyébként mióta vonják be a terrorelhárítást rablógyilkosságokba? És mit keresek én itt?

– Rablógyilkosság? – kérdezett vissza Dahl.

– Ne már, Georg. Az asztalok fel vannak dülva. A monitorok és a billentyűzet itt van, de a számítógépek ki vannak belezve. A fiókokat kihúzgálták, és nincs bennük semmi. Nyilvánvalóan merevlemez, laptopot és egyéb adathordozót vittek el. De te is tudod, hogy ez nem az én szakterületem, úgyhogy javaslom, hívjál inkább egy nyomozót, engem meg rúgj ki, vagy engedj vissza dolgozni – bukott ki Tomból.

– Ismered az áldozatokat? – kérdezte Dahl. Tom a homlokát ráncolta, annyira abszurd volt a kérdés, hogy le sem tudta reagálni, de közelebb lépett a holttestekhez és alaposan megnézte az arcukat.

– Nem én. Miért, magyarok? – kérdezett vissza.

– Nem, nem azok – felelte Dahl.

– Beavatsz végre, miért hozattál kellemetlen helyzetbe a saját tanítványaim előtt?

– Egészen biztosan nem ismered ezeket a férfiakat? És soha nem jár-tál itt? – tette fel újra a kérdést Dahl.

– Az életemre esküszöm – sóhajtott Tom. – És te pontosan tudod, hol voltam tegnap este, mert a mai lögyakorlatot készítettem elő az irodádban.

– Tudom – bólintott Dahl. – Sajnálom, ha kínos volt számodra, de ilyen esetben ez a protokoll – válaszolta Dahl.

– Milyen esetben? – tárta szét a karját Tom.

Dahl egy bizonyítékszámmal ellátott zacskót húzott elő a belső zsebéből, amiben egy fénykép volt, és odatette az asztalra. Pontosan arra a helyre, ahol a szétfröccsent vérben kirajzolódott egy fehér téglalap az asztalon, a kép odaillett. Tom odahajolt, hogy alaposabban megnézzé. Nem hitt a szemének. Most már minden bizalmatlanság értelmet nyert a német kollégák részéről. A saját fotóját bámulta, amit a napokban készíthettek róla.

Dahl odalépett az egyik asztalhoz és egy laptopot helyezett rá, aztán bekapcsolta.

– Tudjuk, hogy mit vittek el? – kérdezte Tom.

– Hiszen magad mondtad, az összes adathordozót – felelte Dahl.

– Úgy értem, tudjuk, hogy mi volt rajtuk?

Dahl a fejét rázta.

– Azt sajnos nem – sóhajtott. – És azt sem, hogy ki lehetett a támadó. A biztonsági felvétel pedig teljes zsákutca.

A számítógép végre bekapcsolt, és Tom kíváncsian figyelte, barátja mit akar neki mutatni. Dahl bepötyögött néhány parancsot, a monitoron most több kamera képe villant fel, a mélygarázstól a liften át a folyosóig, és a belső kameráké is, majd Dahl elindította a visszajátszást. Egy sötét autó hajtott be a mélygarázsba 9:32-kor, de nem lehetett látni a rendszámát. Ráadásul egy olyan helyen állt meg, ami pont holttérben volt. Pár pillanat múlva egy kapucnis alak tűnt fel, ahogy a lifthez ment, de a sötétben nem lehetett még az alkatát sem kivenni. A következő kép sem mutatott semmit, mert amikor beszállt a liftbe, az ott lévő kamera azonnal elsötétült és szemcsés lett. Mindez pontosan addig tartott, amíg a lift felért a kilencedik emeletre. A folyosói kamera ugyanígy tett. Addig tartott a szemcsés kép, amíg a gyilkos végigmehetett a folyosón, legalábbis az időszámláló szerint. Az összes kamera képe a történesek idejére meg lett szakítva, semmit sem lehetett látni. A támadó az adatok szerint 10:03-kor hagyhatta el az épületet, legalábbis akkor volt az utolsó megszakított kamerakép.

– Szóval megbuherálták a kamerákat? – kérdezte Tom.

– Igen – bólogatott Dahl.

– Ez megerősíti, hogy profival van dolgunk – mondta Tom. – Reméljük az utcai kamerákat nem tudta manipulálni. Meg kell nézni, milyen autó hajtott ki innen tíz óra körül, és az hova ment. Valahol tetten lehet érni, bár az, aki ennyire profi, biztos, hogy gondolt erre is.

– Már rajta vagyunk – bólintott Dahl.

Tom nagyot sóhajtott és Dahl felé fordult. Félt attól, hogy mit fog hallani.

– Értem, furcsa, hogy megtaláltatok náluk az én fényképemet, de emiatt még nem hívsz ide – mondta. – Főleg akkor nem, amikor pontosan tudod, hogy semmi közöm az egészhez. Georg, kik az áldozatok?

Dahl nagyot sóhajtott és Tom érezte, hogy a lényegre tapintott.

– Amerikaiak – bökte ki végül. – Ezt az ügyet nem nyomozhatja hivatalosan a rendőrség.

– Ennyi? – nézett rá Tom. – Ez még csak nem is a terrorelhárítás területe.

– Amerikai ügynökök – pontosított Dahl. – Lejelentkeztek, engedéllyel voltak itt, de nem tudjuk, min dolgoztak.

– Oh – húzta fel Tom a szemöldökét, mert ez valóban kellemetlen fordulat volt. Átérezte, milyen nehéz helyzetben van a barátja.

– Akkor küldeni fognak valakit, aki itt fog ülni a nyakadon – mondta.

– Holnap érkezik – bólintott Dahl. – Jó lenne addigra kideríteni valamit.

– A legprofibb nyomozó sem old meg ilyen gyorsan egy ilyen ügyet – válaszolta Tom, majd mélyen a szemébe nézett. – Georg, tudod, hogy mindenben számíthatsz rám, de ez nem az én asztalom. Ez egy gyilkossági ügy, nem terrorizmus. Ehhez az ügyhöz neked egy rendes nyomozó kell, kriminálpszichológus, profilozó, nem én. Én ajtókat török be, és tudok ölni, ha kell, kommandós vagyok, az első, aki bemegy a tűzharcba, nem számítógép előtt ülő lángelme, aki összerakja a mozaikokat.

– Hagyjuk a rizsát, sokkal több vagy te annál – rázta a fejét Dahl. – Másrészt nem vonhatom be a rendőrséget, nem fedhetjük fel, hogy itt voltak az amerikaiak

– De hát lent áll egy tucat rendőrautó, és már egy kisebb tömeg gyűlt össze, újságírókkal. Mit mondasz majd, hogy gázrobbanás történt? – ráncolta a homlokát Tom.

Dahl feltette a mutatóujját, majd újabb kameraképeket hozott be a számítógépeken.

– Mit látsz?

A képen egy férfi lépett be a földszinti forgóajtón, 9:34-kor. Kint zuhogott az eső. Bőrnadrágot és kabátot, illetve kapucnit viselt, és lefelé hajtotta a fejét, úgy ment el a liftig.

– Ő ki? – kérdezte Tom, de meg sem várta a választ. – Tudja, hol vannak a kamerák, nem akarja, hogy látszódjon az arca. Motoros szerkő, motoros kesztyű, szikszalaggal leragasztva és egészségügyi maszk – mutatott a képre. – Nem csak azt nem akarja, hogy ne ismerjék fel, de DNS-t sem akar hagyni.

– Látod, semmi nem kerül el a figyelmedet – dünnyögte Dahl, majd karba fonta a kezét, és hagyta, hogy Tom végignézze a felvételeket.

A kapucnis a tizenegyedik emeleti gombot nyomta meg, és valamit odaérintett a leolvasóhoz. Amikor a liftajtó kinyílt, egy loft lakás bejáratát lehetett látni, egy kövérkés férfi jelent meg az ajtóban. Ekkor a liftben lévő alak felemelte a kezét és valamit belefűjt a másik arcába. A lakásból kilépő nagydarab férfi az arca elé kapta a kezét. A kamerákon egy vilanás látszódott, Tom tudta, hogy egy késszúrás gyors mozdulatát látja. A támadó ezek után belökte az áldozatot, és bement a lakásba, majd a liftajtó becsukódott mögöttük.

Tom kérdő tekintettel Dahlra nézett, Georg felemelte a mutatóujját, hogy még várjon egy kicsit. A képek legközelebb 9:56-kor mutatták újra a kapucnis alakot a liftben, ahogy kilépett a lakásból.

– Itt a lift egyenesen a loft lakásban áll meg? – kérdezte Tom.

– Igen, külön kártya vagy ujjlenyomat kell hozzá, hogy megálljon ezeken az emeleteken.

– És ez miért is érdekes nekünk?

– Várj még egy kicsit – kérte Dahl. – Az időknek fontos szerepük van.

Tom visszafordult a képernyőhöz és követte a felvételt.

A lift a parkolósinten állt meg, 09:58-kor az ajtók kinyíltak. A kapucnis kilépett és elindult át a parkolón, majd a kamera elvesztette a képét a holttérben, pontosan ott, ahol korábban a másik kapucnis leparkolt, majd egy pillanattal később, futva ment vissza a lifthez. Mind-

ez olyan gyorsan történt, hogy a liftajtók még be sem csukódtak. Most már Tom is érdekesnek vélte a történeteket. A motoros szerkós férfi visszaugrott a liftbe, és türelmetlenül nyomkodni kezdte az ajtózáró gombot. A lift felért a földszintre, ahogy kinyíltak az ajtók, a férfi kilépett a liftből, és átsietett az aulán, a forgóajtón keresztül ki az utcára.

– Higgadtan menekül – dünnyögte Tom. – Mi történt a tizenegyediken? – kérdezte Dahlhoz fordulva.

– Ez a férfi megölte Németország üdvöskéjét, Hans Hammerschmidtet, a legutóbbi valóságshow nyertesét, ne kérdezd melyik, nem követem – szúrta közbe Dahl, mielőtt Tom újra kérdezhetett volna. – A mi látókörünkben is benne volt, mert szélsőséges neonáci a fickó, és már jó párszor meggyűlt a baja a rendőrséggel. Most egy évig ingyen lakhatást nyert ebben az épületben, ebben a luxusapartmanban – mutatott a korábbi képkockákra. – Ahonnan nemrég vitték el a hulláját.

– Ezért vannak itt az újságírók – értette meg Tom.

– Igen, és ezért van lent a tömeg – bólintott Dahl.

– Két gyilkosság egy napon? – ráncolta a homlokát Tom.

– Ugyanott, ugyanakkor – bólogatott Dahl. – Mekkora ennek az esélye?

– Azt mondd, a kettő összefügg? – nézett rá Tom.

– Nem tudom – ingatta a fejét Dahl. – De az nagyon furcsa, hogy...

– ...a kapucnis gyilkos, akit most az egész német rendőrség üldöz, látta a másik gyilkost, ezért menekülési utat változtatott, improvizált – fejezte be Tom. – Legalábbis így nézett ki.

– Pontosan – nézett rá Dahl. – Itt valami nagyon nem kerek.

Egy másodpercig csak álltak és elgondolkodva nézték egymást.

– Ehhez többet kellene tudnom a másik gyilkosságról – mondta végül Tom. Dahl bólogatott.

– Számítottam rá. Akkor indulhatunk is felfelé – mondta végül. – Anna Stein nyomozó már vár minket.

– Tudtad, hogy ezt fogom kérni – rázta a fejét nevetve Tom.

Dahl ártatlanul megrántotta a vállát.

– Nem ma találkoztunk először – indult meg a lift felé.

– Mit kell tudni a fickóról? – kérdezte Tom.

– A meggyilkolt celeb Hans Hammerschmidt, alias Big Papa – nyomta meg a hívó gombot Dahl – erősen szélsőjobbos beállítottságú volt. Már a műsor alatt is sokan támadták a megnyilvánulásai miatt, nyilván még többen kedvelték érte, ezért nyerhette meg. Szóval már akkor rengeteg fenyegető üzenetet kapott, így a látóterünkbe került, és később sem hagytak alább a fenyegetések.

– Szóval a neonáci celebet lehet, hogy terrrorszervezethez köthető gyilkos támadta meg – bólintott Tom jelezvén, hogy vette Dahl kitalált sztoriját, hogy ezzel kérjenek el mindent a nyomozásról. – Értem.

– Reméljük, beveszi a nyomozónő a legendánkat – sóhajtott a Dahl, majd a belső zsebében kezdett keresgélgni. Elővett egy három részre hajtogatott papírt, és átnyújtotta.

– Ez mi? – kérdezte Tom.

– A felhatalmazásod, hivatalosan is a terrorelhárításnak dolgozol, senki nem kutakodhat a múltadban – válaszolta Dahl.

– Még egyszer mondom, én nem vagyok gyilkossági nyomozó – nézett rá Tom.

– Ez neked sétagalopp lesz – mondta Dahl.

– Sohasem az – nézte a kinyíló ajtókat Tom, majd kiszálltak a tizenegyediken.

2. FEJEZET

A loft luxuslakás valóban olyan hatású volt, mintha a felhők fölé építettek volna. Akár egy légiirányító-toronyból, innen is látni lehetett körben a tájat. A padlótól a mennyezetig érő üvegtáblás külső falak hihetetlen kilátást nyújtottak Berlin központjára. Kint már erősen sötétedett, lassan bekapcsoltak az utcai lámpák, pazar látványt nyújtott a város. A berendezés azonban rendkívül geometrikus és hideg volt. Üveg és fém uralkodott mindenhol. A bútorok fehér fénye még futurisztikusabbá tette a belső megjelenést. Anna Stein nyomozó inkább ridegnek, mint modernnek látta a lakást. Ő nem tudott volna itt élni, de számára ez csak egy gyilkossági helyszín volt, semmi más.

Tapasztalt nyomozó volt, sok mindent látott a szakmában. Harmincas évei közepén járt, de letagadhatott volna tíz évet a korából. Magas, sportos alkata volt, szeretett futni. Hosszú haját szőkésbarnára festette. Teljesen lazán és kényelmesen öltözködött, farmert, pólót és farmerdzsekit viselt, nyakában a rendőrigazolványa lógott.

A helyszínelők már elmentek, néhány jelet és számot hagyva hátra maguk mögött a padlón. A holttestet elszállították, de a vért még nem takarították fel a padlóról, tulajdonképpen minden ugyanúgy volt, ahogy a gyilkosság után hagyták. Anna a konyhapultra támaszkodva még néhány feljegyzést készített magának, és idegesen nézte a telefonja online adásán a kapu előtt szünni nem akaró vakuvillanásokat. Tudta jól, hogy az újságírók úgysem tágítanak, és neki nemsokára valamit nyilatkoznia kell, ha elhagyja az épületet. Nagyon izgult, mert ismét egy olyan nyomozást vezetett, ami az áldozat miatt várhatóan óriási média-visszhangot fog kelteni Németországban. Volt már ilyen ügye öt évvel ezelőtt, akkor egy sorozatgyilkost üldözött a társával. Az akció rosszul sikerült, az egyik áldozatot sikerült megmenteni, de a behatolás során a társa halálos sebet kapott. A gyilkos elmenekült, és három héttel később a francia rendőrség kapcsolta le a nemzetközi körözés során Párizsban.

Anna visszaemlékezve megborzongott. Átérezte, hogy hibázott annak idején, mert nem várta meg az erősítést. Elhamarkodottan döntött, bár egy életet sikerült megmentenie, de egy másik árán. Csak emiatt maradhatott a rendőrségnél, de az elmúlt öt éve maga volt a pokol. Gyilkossági nyomozóként aktákat tologatott, és öngyilkossági ügyeket vizsgált. Nem tudta eldönteni, hogy a főnökei azért adták most ezt az ügyet neki, mert véget ért szakmai száműzetése, vagy azért, mert egy német celeb meggyilkolása után a legkisebb nyomozási hibát is darabokra szedi a bulvármédia a nyomozás vezetőjével együtt. Anna igyekezett ezt újabb lehetőségként felfogni, mert siker esetén visszatérhetett a csúcsnyomozók közé.

Már épp belemerült volna a nyilatkozatának szövegébe, amikor meghallotta a lift csilingelő hangját, jelezve, hogy valaki érkezett.

– Mondtam, hogy ne engedjenek be senkit – kiáltott ki a lakást biztosító öröknek, de nem azt a választ kapta, amire számított.

– Bocs, kihasználtam a rendfokozatomat – hallotta meg az ismerős hangot.

– Georg Dahl – egyenesedett fel a pultról Anna –, mi a fenét keres a helyszínen? – indult el az ajtó felé Anna mosolyogva, majd egy pillanatra megállt, mert egy másik férfi kísérté Dahl igazgatót, aki nem tűnt helyinek. Az látszott, hogy vagy katona vagy rendőr, mert Georg Dahlhoz hasonlóan edzett testalkatú férfi volt. Első pillantásra nem tudta eldönteni, hogy harmincas vagy negyvenes, de jó kondiban volt, az biztos. Egy pillantással és fejbólintással köszönt, amikor belépett, de Anna úgy érezte egyáltalán nem érdekli őt a jelenléte, mert rögtön a lakást kezdte el vizsgálni. Nem igazán a berendezést, hanem az összetört és felborult üvegasztalt, a széttört vázát, a padlón húzódó vércsíkra csak egy pillantást vetett és átlépett rajta, viszont sokkal jobban megnézte, hogy az ajtó sérült-e, illetve a padlóra helyezett számok körül a helyszínt, és végül azt a részt, ahol korábban a holttest feküdt. Annát kifejezetten zavarta, hogy csak így beszélnek a területére, de a terrorelhárítás mindig nagyobb felhatalmazással bírt, mint a gyilkossági nyomozás, ezért igyekezett visszafogottan hangot adni nemtetszésének.

– És az úrban kit tisztelhetek? – jegyezte meg szúrósan, de a férfi nem is reagált a megjegyzésre, ez még jobban bosszantotta.

– Külsős szakértő – válaszolta Dahl. – Megkérem, hadnagy, hogy váltsunk angolra, amíg a jelenlétében beszélünk.

Anna számára így már érthető volt, hogy miért nem reagált a férfi a számonkérő megjegyzésére, azonban a külföldi szakértő jelenléte még több kérdést vetett fel benne. Biccentve viszonzta a köszönést, majd Dahlhoz fordult.

– Szóval minek köszönhetem a látogatást, igazgató úr? – kérdezte, de perifériáról figyelte a férfit, aki már ügyet sem vetett rá. Megvizsgálta a falat, ahol a mélysötét vér hosszúkás foltot hagyott a tapétán, majd az alatta összetört váza szilánkjait tanulmányozta. Aztán hátranézett, vajon honnan csapódhatott az üveg a falnak. Beljebb ment a nappali felé, követve a padlón lévő vércsíkot. Tüzetesen végignézte a felborult üvegasztalt, a tollával megpöckölte a földön heverő telefont, és kicsit széttúrta körülötte a szőnyeg szálait. Minden vérfoltot alaposan megnézett, egy lábnyomnál hosszan időzött, végül a nappaliban a padlóra helyezett számok körül mustrálta a helyszínt, ahol korábban a holttest feküdt.

– Csak körbenézünk – mondta Dahl.

– Szóval külsős szakértő? – kérdezett vissza immár angolul Anna. – Örülnék, ha a szakértője nem járkálná össze a tetthelyet.

A férfi ekkor felé fordult és közelebb lépett.

– Igen, hadd mutassam be Thomas Erkelt – mondta Dahl. – Már több ízben dolgoztunk együtt, és a jelen helyzetben lehetséges külföldi kapcsolódású szélsőséges csoportok jelenléte miatt az ügyben szerettem volna őt is már a legelején bevonni – hadarta Dahl, mint valami betanult szöveget.

– Anna Stein hadnagy – nyújtott kezét a nyomozónő.

– Örülök, hogy megismerhetem – fogott vele kezét udvariasan Erkel.

– Szóval úgy gondolja, hogy külföldi kapcsolódású szélsőséges szervezetek vannak az ügyben? – ráncolta a homlokát Dahl felé fordulva Anna.

– Semmit nem zárhatunk ki – válaszolta semmitmondóan Dahl. – Ezért van itt a szakértő úr.

– Aha, persze – nézett végig a férfin Anna. – Na jó, hagyjuk már a hivatalos szöveget. A szakértők általában nem így néznek ki – mondta a nyomozó. – Szóval miben is szakértő az úr?

– Ő a...

– A támadó profi késelő – vágott közbe Erkel, talán azért, hogy megmentse Dahlt egy újabb betanult monológától. – Az első szúrásával csak harcképtelenné akarta tenni az áldozatát, hiszen sokkal nagyobb darab volt, mint ő. Akkor még nem akarta megölni. A vér színéből ítélve a máj vonalában és a legelső bordák közé szúrt, ami felért egy gyomorra mért kegyetlen felütéssel is egyben – mutatta a falon a véryomot –, majd az áldozat összegörnyedt, kiment a levegő a tüdejéből, pokoli fájdalmat érzett, amitől el is ájult – húzta össze magát a férfi, mintha egy gyomrost kapott volna az ajtónál, majd végigmutatott a földön. – Itt húzta végig a nappaliba az eszméletlen testet, és várt, amíg magához tér – tartott kis szünetet.

– Honnan veszi, hogy ájult volt a test? – vágott közbe Anna, de tulajdonképpen tetszett neki a kiselőadás.

– Jó kérdés – bólogatott Erkel. – Mert a szőnyegen a sarkak végig egyenletes nyomot húztak, nincs arra utaló jel, hogy ellenkezett volna az áldozat.

– És miből gondolja, hogy várt a tettes, míg magához tért? – kérdezte Anna.

– Mert itt – ment Erkel a felborított üvegasztal mellé – már vannak dulakodás nyomai. De van pár mélyebb, teljes lenyomat a szőnyegen, ami ép, azaz a támadó várakozhatott.

– A nyomozás eddigi adatai alapján ez egy hatalmi pozícióban elkövetett gyilkosság. A támadó élvezte, amit csinál – fonta maga előtt karba a kezét Anna. – De igen, körülbelül erre jutottunk mi is, amit elmondott.

– Egy nap alatt – jegyezte meg halkán Dahl.

– Tényleg úgy gondolja, Dahl igazgató, hogy külföldi kapcsolódású szélsőséges szervezetek vannak az ügyben? – ráncolta a homlokát Anna.

– Úgy. Úgyhogy legyen szíves együttműködni velünk – nézett rá Dahl.

– Ez most kérdés vagy parancs? – lépett közelebb hozzá Anna, és keményen a szemébe nézett.

– Az csak öntől függ – válaszolta Dahl. – Természetesen hivatalossá is tehetjük, de örülnék, ha már most mindenbe beavatna.

Erkel közben nem foglalkozott velük, tovább nézelődött. Az ablakot vizsgálta, majd felvette az asztalról a tablet formájú kis érintőképernyős távirányítót, és elkezdte le-föl kapcsolgatni a villanyt, néha bekapcsolódott a zene, és a fények is változtatták az erősségüket.

– Esetleg segíthetek valamit? – kérdezte Anna.

– Nem, köszönöm – tette fel a kezét Erkel. – Mindjárt rájövök.

– Ez egy okosház, mindent arról a távirányítóról lehet kapcsolni, a fűtéstől kezdve a zenéig tényleg mindent – adott magyarázatot Anna. – A világítást is.

– Igen, köszönöm, volt már szerencsém ilyesmihez – válaszolta Erkel olyan udvarias hangon, hogy Anna nem tudott tovább haragudni a fér-fira. Most már nagyon is kíváncsi volt, mit fog találni.

– Ne avassam be inkább a részletekbe? – kérdezte.

– Láttuk a fényképeket, nagyjából képen vagyunk – mondta Erkel.

– Fényképeket? – fordult Dahl felé dühösen Anna.

– Igen – válaszolta kicsit kényelmetlenül Dahl. – Muszáj volt beavatnom a kollégát. A helyszínelők főnöke volt olyan kedves és átadta a dokumentumokat.

– Ezt a nyomozást én vezetem – csattant fel Anna. – A helyszínelők nem adhatnak ki semmit a hozzájárulásom nélkül, és ha kell valami, tőlem kell kérnie.

– Igen, tudom, bocsánat. Gyors infók kellettek, és nem akartam zavarni – válaszolta Dahl.

– Mindent megkap a nyomozáshoz kapcsolódóan, de tőlem kell kérnie – nézett rá dühösen Anna.

– Megértettem – tette fel a kezét Dahl. – Nem lesz több ilyen.

– Jól van, akkor hallhatnám, hogy mire jutott a külsős szakértője, azon kívül, hogy hogyan kell felkapcsolni a villanyt? – kérdezte pikírtan.

– Természetesen – fordult felé Erkel, aki éppen a földön lévő nedves foltot tanulmányozta, majd megtörölte a kezét és felállt. – A fotókból és videófelvételekből, amit láttunk...

Anna újabb dühös pillantást küldött Dahl felé.

– Igen, a kamerafelvételeket is megmutattam – tette fel Dahl a kezét.

– ...én most a médiában fellelhető videókra gondoltam – mondta Erkel, de Dahl már így is lebukott. – Hammerschmidt elég megosztó

személyiség volt, nyilván a harsánysága miatt szerzett annyi rajongót, és pont ugyanezért gyűlölték is őt sokan. Elég aktív volt minden közösségi médián, Facebook, Instagram stb. – sorolta, és elővette a telefonját, hogy szemléltesse, amit elmond. – És sok fenyegető üzenetet kapott online is, illetve Dahl igazgató elmondása szerint privát üzenetekben is. Persze azt sem lehet kihagyni a profiljából, hogy rendkívül magamutogató személyiség, szinte minden második posztján félmeztelenül vagy intim pózokban fotózta magát fiatal lányokkal, és mindig mással. Szóval nem lehet kihagyni indíték oldalról a vallási, a politikai, a féltékenységi okokat sem. De ez már az ön szakterülete – mosolygott rá a férfi.

– Véleményem szerint a támadó pontosan kitervelte, mit akar csinálni – felelte Anna kissé zavartan, és néhányat köhintett, hogy visszanyerje határozott hangját. – Már az ajtónyitás pillanatában lefújta valamivel az arcát, hogy az áldozat ne lássa, mit csinál, így ne tudjon védekezni. Ezt láthattuk a belső liftkamera felvételen. Amint bejöttek, a támadó megszúrta egy késsel, de ezt már ön is mondta, úgyhogy onnan folytatom, hogy magához tért az áldozat – nézett feljük Anna. A két férfi érdeklődve figyelt. – Az áldozat nyilván megpróbált az utolsó erejével segítséget kérni, vagy védekezni. Az asztalon lévő telefon felé nyúlt, ezt a támadó megakadályozta. Akkor megpróbálta a vázát hozzávágni, ennek a nyomait láthatjuk a falnál. Valószínűleg dulakodtak, és a támadó mozgásképtelenné tette. Majd felállt, keresett valami kötélszerűt, és valószínűleg elhozta a telefon töltőkábelét a konyhából, amivel később megfojtotta.

– Ezt honnan veszi? – kérdezte Dahl.

– A nyakán lévő sebekből – nézett rá értetlenül Anna.

– Úgy értem, hogy a konyhából hozta el – pontosított Dahl.

– A lábnyomokból – mutatott egy véres cipőtalpnyomot Anna a szőnyeg konyha felőli végén, ahol egy förtelmes állólámpa állt a fal mellett a konyha és asztal közötti részen.

Erkel közelebb lépett és leguggolt, hogy jobban megnézze a lábnyomot.

– A teljes talp látszik, még a feliratot is ki lehet olvasni, ha nagyon megnézzük – jegyezte meg. – Tényleg keresett valamit. Ha siet, csak a cipőorrának a lenyomata lenne a szőnyegen, vagy az a rész lenne erőteljesebb.

– Ez is alátámasztja, hogy élvezetből ölt – bólintott Anna. – Semmit nem vitt el, még a drága karórák és az ékszerek is a konyhapulton lévő tartóban vannak. Nem volt oka rohanni, egyáltalán nem sietett, mindent kiévezett.

Erkel Dahlra nézett.

– Kérem, folytassa hadnagy – mondta Dahl.

– Amikor visszatért – fordult vissza Anna a korábbi helyszínhez a feldöntött asztalnál –, rátekerte az áldozat nyakára a zsinórt, és addig húzta, míg meg nem fulladt. Valószínűleg végignézte a rángását. Vagy valami morbid élvezet vagy gyűlölet vezette, vagy épp egyszerre mindkettő. Ehhez még keveset tudunk, de valószínűleg nagy nyilvánosságot akart a tétével. Fel akarta hívni magára a figyelmet.

– Gondolja ezért választott egy celebet áldozatként? – kérdezte Dahl.

– Nyilván tisztában volt vele, hogy rengeteg újságíró fog az üggyel foglalkozni, és ha kipillantanak az ablakon, láthatja, hogy jól gondolkodott – mutatott a földszint irányába Anna, ahol még mindig firkászok hada várta, hogy nyilatkozzon.

– És mit gondol, miért vonszolta a holttestet az ablakhoz, és állította be úgy, mint egy fekvő keresztet? – kérdezte Erkel. – A talpai az ablaktáblához értek, a két karját pedig kitérte.

– Hogyan? – kérdezte Anna, mert hirtelen nem értette, honnan tud ennyi mindent a férfi. – Honnan tud ezekről?

– Az üveg koszos azon a helyen, ahol az áldozat lába hozzáért, a gyilkos pedig a padlón nagyon precízen elhelyezte az áldozat végtagjait, hogy valamit üzenjen vele – felelte Erkel. – De legfőképpen azért tudom, mert láttam a helyszínelők fotóit.

Anna elhúzta a száját.

– Szóval van humora is – jegyezte meg, majd a gépén előhozott egy fotót, és a férfi felé fordította. – Erre még nem tudok választ adni, de kíváncsi vagyok, maga mit gondol?

Erkel közelebb lépett a géphez, alaposan megnézte a fényképet, majd visszanézett arra a helyre, ahol a földön a helyszínelők által hátrahagyott számok mutatták a holttest elhelyezkedését és a bizonyítékok helyét.

– Lesz még több gyilkosság – mondta végül. – És nem ez volt az első. Anna gyomra szinte összeugrott ettől a választól.

– Mi a fenéről beszél?

– Elkérhetem a távirányítót? – nyújtotta felé a karját Erkel. Anna szó nélkül felvette az asztalról a távirányítót, és odaadta. Erkel visszament az ablak elé, és lefeküdt a földre, pont oda, ahol a holttest volt. Anna szeme tágra nyílt, nem számított ilyesmire. – Az ablak elé is azért húzta az áldozatot, hogy mindig látható legyen a műve.

– Mindig látható? – nézett Anna kérdően Dahlra, aki egy mosollyal válaszolt.

– Csak figyeljen.

Erkel elhelyezkedett pontosan úgy, ahogy a képen a holttestet látta. A fejét abba az irányba fordította, jobb kezét ökölbe szorította, majd kinyújtotta a mutatóujját, pont, ahogy a hulláé volt. Majd bal kezében a távirányítóval lekapcsolt minden lámpát a lakásban.

– Segítsék? – kérdezte Anna zavarában.

– Nem kell. A fényeket figyelje – hallotta a férfi hangját. Anna körbenézett. A fehér bútoron kísértetiesen törtek meg a külső fények, de a legmegdöbbentőbb az a fénycsík volt, ami tökéletesen abba a sávba esett, ahol korábban a holttest feküdt. A szemközti épület tetején világító fényreklám éppen abban a sávban világított be a lakásba, ahová a gyilkos elrendezte a hullát. „Mindig látható legyen” – értette meg a férfi mondatát Anna.

– Ezt eddig senki nem vette észre – mondta döbbenten.

– Mert reggel végezték a helyszínelést – felelte Erkel. Anna hálás volt a felmentő válaszáért, de jól tudta, hogy csak különleges képességekkel rendelkező nyomozók vesznek észre ilyesmit. – Figyeljen meg mindent jól – irányította a férfi, továbbra is mozdulatlanul fekvé a földön. – Aki ilyen gondossággal rendez el egy holttestet, az minden aprósággal üzenni akar.

Anna körbejárta a földön fekvő férfit. Erkel karján egy másik fényreklám futott végig. A piros betűk sora egy céget hirdetett, majd hosszan megállt a telefonszámoknál. A piros számok elmosódtak a karján, csupán az utolsó szám volt jól kivehető a padlón, pontosan ott, ahová Erkel ujjá mutatott.

– Kettes – mondta ki hangosan Anna.

– Pontosán. Ez több elméletet is felvet – kapcsolta vissza Erkel a lámpát és felült. – A gyilkos valamelyik környező épületből már napok óta

figyelte az áldozatot és a helyszínt. Az elrendezéssel pedig üzeni akart. Azt gondolom, ez volt a második gyilkosság, amit elkövetett.

– Vagy, hogy most következik a második – gondolkozott Anna hangosan.

– Akár ez is lehet – felelte a férfi, miközben felállt. – Mégis inkább úgy vélem, hogy ez a második gyilkosságra utal.

Dahl megköszöri a torkát.

– Szerintem ne vedd el a nyomozónő munkáját – intette rendre Erkel.

– Nekünk amúgy is más szempontból kell ezt az egészet vizsgálnunk.

– Miért? – szegezte neki a kérdést Anna, és mélyen a szemébe nézett. A férfi állta a tekintetét.

– Ez csak megérzés – válaszolta Erkel.

Anna úgy érezte, valamit még mondana, de nem kényszerítette, inkább maga folytatta.

– Ez a gyilkosság elég kifinomultnak látszik.

– Kifinomultnak? Egy gyilkosság? – kérdezett vissza hitetlenül Dahl.

– A sorozatgyilkosok mindig finomítják a módszereiket, tanulnak, fejlődnek – magyarázta Anna. – Ha a társának igaza van, és valóban nem ez az első gyilkosság, akkor az elsővel valószínűleg nem kavart nagy port, pedig ő a feltűnésre vágyott – gondolkodott hangosan. – Itt most mindent elrendezett, és megkapta a reflektorfényt.

– Soha nem lehet tudni, hogy mi van ezeknek az elmebetegeknek a fejében – szólt közbe Erkel.

– Ez valóban más fénybe helyezi a nyomozást – mondta most már együttműködő hangon Anna. – Van még valami, amit hozzátenne?

– Egy biztos, hogy profi volt az elkövető. Felkészült a gyilkosságra – mondta Tom. – Láttuk a folyosói felvételeket. Tegnap este szakadt az eső, tehát senkinek nem volt feltűnő, hogy kapucniban, lehajtott fejjel jön be az épületbe. Tudta, hol vannak a kamerák, pontosan tudta, hogy hova megy, mit fog csinálni, gyors volt és precíz. Azt sem zárnam ki, hogy korábban már járt a lakásban. Én nem egy „átlagos” sorozatgyilkost keresnék, inkább csak valakit, aki tud ölni, és nem ez volt az első gyilkossága.

– A profilozást hagyja inkább rám. Annyira pedig nem is volt profi, mert először a garázson át akarta elhagyni az épületet, aztán mégis visszament a földre – jegyezte meg Anna. – Ez alapján úgy gondolom,

hogy a gyilkosság után nem volt teljesen önmaga. Látszik, ahogy a pasi összezavarodott, hogy a legalsó gombot nyomta meg a liften, majd kapkodva visszamegy az aulába.

Erkel egy pillanatra Dahlra nézett.

– Ez is egy megközelítés – válaszolta végül. – De miért gondolja, hogy férfi volt?

Anna egy pillanatra meglepődött, eddig fel sem merült benne, hogy nő is lehet a támadó.

– A járásából, a tetteiből – mutatott végig a falon és a padlón lévő vérfoltokon. – Végighúzott egy százkilós férfit a szobán. Erre egy nő nem képes.

– Én ismerek olyanokat, akik igen – jegyezte meg Erkel. – Egy boszszúszomjas nő mindenképpen.

– Nincs túl jó véleménye a nőkről.

– De igen – nézett rá Erkel. – Csodálom őket.

– A fényképek alapján nem lehet kizárni, hogy nő a tettes – mondta végül Dahl, hogy lezárja a beszélgetést.

– Rendben – mondta végül Anna. – A kollégáimmal elkezdjük feltérképezni a környező épületeket, hogy honnan lehet ide belátni. A lehetséges elkövetők valószínűleg vagy itt laknak, vagy itt dolgoznak.

Erkel az ablakhoz lépett és körbenézett.

– Ez legalább ötezer ember, ha nem több – mondta.

– De nem zárhatunk ki senkit, nem igaz? – kérdezett vissza Anna. – Van még valami? Mert nekem még tájékoztatnom kell a sajtót.

– Nem, köszönjük szépen, hadnagy – mondta Dahl. – Ha megengedi, mi még maradnánk egy kicsit.

– Nocsak, meglep, hogy megkérdezte – nézett rá egy szúrós pillantással Anna, majd összeszedte a papírjait, és elindult kifelé.

Megvárták, míg a nyomozó távozik, és csak a liftajtó csukódásának hangja után szólaltak újra meg.

– Stein nem tud semmit a másik gyilkosságokról – jegyezte meg Tom. Dahl a fejét ingatta. – Így viszont rossz nyomon fog elindulni. Te is tudod, hogy nem véletlenül ment a mélygarázsba a gyilkos.

– Ezért nyomozunk mi is – mondta Dahl. – Egyelőre erről senkinek nem beszélhetsz. De ha már említet, akkor végre megnézhetnénk, hogy vajon mi a fenének ment a mélygarázsba, ha az aulán keresztül jött be.

– Menjünk – indult el kifelé Tom. – A gyilkos egyáltalán nem tűnt zavarodottnak – jegyezte meg Tom, amíg lefelé lifteztek. – És lesz következő áldozata.

– Tudom. Éppen ezért fogsz bemenni a rendőrségre, és követni a nyomozást.

– Én? – kérdezett vissza kétkedően Tom. – Mi a fenét keresnék én a német rendőrségen? Te is tudod, hogy ez örültség.

– Az jó, te úgyis az örült szituációkat szereted – jegyezte meg Dahl.

– De nem az efféle bürokratikus, papírtologató, kinek nagyobb a hatásköre típusú szituációkat. Ez a nő dühös, besétáltunk a területére – mutatott ujjával felfelé Tom, ahonnan jöttek. – Mindenhol keresztbe fog tenni nekünk.

– Dehogy fog, lenyűgöztet – válaszolta Dahl.

– Öt percig próbáltam a kedvéért eljátszani egy „külsős szakértőt”, de ez nem megy hetekig – felelte Tom.

– Csak hagyatkozz az ösztöneidre, mint mindig. Több gyilkossági helyszínt láttál, mint ezek összesen együttvéve. Majd adok néhány csodaszerkezetet, amivel elkápráztatod, és nem lesz itt hiba. Amúgy meg Steinnek nem lesz választása, a terrorelhárításnak nem mondhat ellent – fejezte be a vitát Dahl. A lift közben leért a mínusz második szintre, a liftajtó kinyílt.

– Most már csak azt kell kiderítenünk minek jött ide a celebgyilkos, ha nem autóval érkezett – felelte Tom, miközben kísértáltak a garázsba. – Lehet, hogy már korábban leállított ide egy autót?

– Nem hiszem, arról lenne valami feljegyzés, felvétel, könnyen lebukhatna – rázta a fejét Dahl. – A rendszám alapján akkor is, ha lopott. Én ezt elvetném.

Tom körbenézett, majd beljebb sétált, néhány lámpa felkapcsolódott amerre ment.

– Mozgásérzékelős lámpák, további kamerák, miért itt akart volna kimenni? – gondolkodott hangosan, és ingatta a fejét. – Van még további szint ez alatt?

– Nincs – felelte Dahl. – A csatornarendszer miatt nem lehetett mélyebbre menni.

– Ez alatt az épület alatt van csatornarendszer? – döbrent meg Tom.
– Azt hittem, az az utcaszint alatt van közvetlenül, innen meg felszivattyúzzák az összegyűjtött felületi vizeket.

– Te meg mióta csaptál fel mérnöknek? – ráncolta a homlokát Dahl.

– Egy közös ismerősünk szokott ilyen témákból kioktatni – sóhajtott Tom az otthon maradt csapattagokra gondolva. Most kivételesen csak ő volt itt Dahllal, mert nem egy kiküldetésre jött, hanem oktatni.

– Ez egy régi városrész. Itt még mélyen volt a csatorna.

– Akkor ez magyarázhatja, miért jött ide – ment oda a legközelebbi csatornafedélhez Tom. – Tökéletes helyen van, holtterben – nézett körül.

– Ugye nem azt mondd... – kezdte Dahl, közben körbenézve valami vascső vagy pajszerszerű tárgy után, amivel kinyithatják a fedelet, de Tom megelőzte.

– Ez nem túl tiszta – fintorodott el, amikor sikerült leemelnie a vasöntvényt.

– Nyilván ezért nem innen jött be, de menekülésnek kiváló terv lehet – mondta Dahl. – Észrevétlenül eljuthatsz bárhová.

– Hát a kutyák tényleg nem tudnak kiszagolni, ha erre mész – jegyezte meg Tom. – Tulajdonképpen tökéletes eltűnés.

– De tegnap esett az eső, valószínűleg megtelhetett – mondta Dahl.

– Azért nem az évszázad esője volt, ezeket a rendszereket jóval nagyobbra tervezték – felelte Tom. – Ráadásul van egy csomó csatornákat összekötő alagút, hogyha valami üzemzavar van, ne kelljen felbontani a fél várost, hanem meg lehessen közelíteni belülről. Azok a szakaszok nem kerülnek víz alá, vagy legalábbis nem sokszor. Kéne egy térkép a csatornarendszerről.

– Meglesz – bólintott Dahl. – De én akkor sem gondolom, hogy a csatornán keresztül akart elmenekülni, persze B tervnek jó lehetett. Szerintem látták egymást a másik gyilkossal, és az amerikaiak merénylője lehet, hogy eltérítette az itteni menekülési szándékától.

– Vagy direkt találkoztak, semmit nem tudunk biztosan. A tény az, hogy nem tudjuk, mi történt itt – válaszolta Tom. – De kell, hogy legyen valami felvételünk az utcai térfigyelő kamerákon – fókuszált a lényegre.

– Lehet, hogy külsőt váltott, de azt a térfigyelők kiszűrik – állította fel magában a teendőit Dahl, miközben lábával visszarúgta a fedelet a helyére. – Nem is tudod, mennyire örülök, hogy újra együtt dolgozunk – nézett fel Tomra.

– Bárcsak én is ezt mondhatnám, de éppen most passzoltál le a rendőrségnek – válaszolta Tom.

– Te leszel a belső emberem, és elvárom, hogy alaposan dolgoztasd meg őket – adott át egy pendrive-ot Dahl. – A szokásos a jelszó hozzá, ezzel lenyűgözheted őket, megkapják Hammerschmidtől a terrorelhárítás anyagait. Csak a szokásos, neonáci, akit elkaptak, aztán a neten nyomult tovább, és belekeveredett némi drogügyletbe is holland dílerekkel, erre ráhúzhatod, hogy miért vagyunk rajta az ügyön.

– De nem szólhatok a másik gyilkosságról – vette el a kütyüt Tom.

– Egy szót sem – bólintott Dahl.

– És hogy akarod azt felgöngyölíteni? – kérdezte Tom. – Le kell követni az autót.

– Az autót bízd rám – mondta Dahl. – Te menj és tudj meg mindent a lehetséges szemtanúinkról!